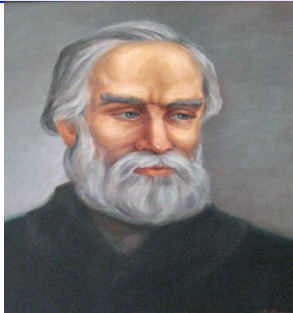

БЛАГОСЛОВЕНОТО ИМЕ КОНСТАНТИН

Борис Бухчев

Името е знак за човека. Не името краси, човекът краси името, но хубаво е да има хармония между човека и името му.

Името Константин е белязано с божествен знак от IV век, с делата на император Константин I Велики. Знае се, че му се явил Христовият кръст и чрез него Константин победил в неравен бой. През 313г. императорът дал права на всички религии в империята и всъщност тогава престанали гоненията на християните и учението на Христос било официално прието.

В нашата културна история от IX до XX век името Константин е знак за достойнство, за посвещение славно в духовната сфера и за гражданска чест. Да припомним някои от значимите Константиновци у нас. Първ сред първите е Константин Философ, създателят на славянската писменост. През девети век един от младите ученици на Солунските братя е Константин Преславски, първият поет на славянството. Преди Възраждането, предшественици на наша духовен подем са Константин Граматик / XIII/, Константин Костенечки /XVв/ и големия иконописец Константин Зограф /XVIIIв/. През великия български XIX век светят имената на двамата Константиновци – Фотинов, създателят на българския периодичен печат и патрон на нашата гимназия и малкия брат от двамата Младиновци, автор на знаменития сборник с български народни песни. Следват историкът Константин Иречек и писателите Константин Величков, Константин Петканов, Константин Константинов и Константин Павлов. Сред знаменитостите, свързани с другите изкуства, не може да не отбележим художника Константин Щъркелов и артиста Константин Кисимов.

Он държавниците: цар Константин Асен /13 век/, Константин Стоилов /19 век/ и Константин Муравеев /20 век/.

За чест на Професионалната гимназия по електротехника и електроника, нейният директор носи това благословено име.

Бъдете истински, достойни граждани

Интервю на Георги Василев и Николай Петров – ученици от 12.а клас с Коста Папазов – директор на ПГЕЕ „Константин Фотинов“.

Очакваме с нетърпение тази среща. Дали се е променил човекът и директорът Коста Папазов от първото ни интервю с него? Плахо влизаме в дирекцията, а мислите ни прекриват прага на училищното ежедневие и се пренасят във вихъра на въпросите, които ще се опитаме да му зададем. Посреща ни един благ глас и покана за нормален разговор.

❖ *Господин Папазов, измина една година от юбилея на гимназията ни. С какво запомнихте този празник, с какво ви зарадва?*

През 2007 година гимназията ни чества 128 години от основаването на училище „Константин Фотинов“ и 40 години професионално образование. Многобройни бяха мероприятията посветени на празника, но в съзнанието ми завинаги ще останат факелното шествие, националния форум и тържествения концерт. Зарадваха ме амбицията и желанието на учители и ученици да се представим добре и мисля, че успяхме.

❖ *Твърде скромно и във Ваш стил пропуснахте един важен факт: бяхте удостоен с почетни отличия от Министерството на образованието и науката и Регионалния инспекторат по образованието. Това награда за успехите Ви като директор ли е, за уменията да работите в екип или е резултат от постиженията на учениците?.*

За учителя – с обич

Д-р Петър Петров – доктор по филология и преподавател по български език и литература

Вече цели осемнадесет години говорим за превръщането на образованието в национален приоритет и за демократични промени в училище, а тревога се обажда в мен при всеки разговор за тях. Продължителното пощене на този кръг въпроси, усилията да се изкажат дълбокомислия са дори смешни, когато става дума да се намери най-късия път до простите истини на нашето битие и житие в училище.

Ако приемем равнището на учебниците и учебните помагала, то спокойно можем да кажем, че повечето от авторите на учебници и служители на Министерството на образованието и науката не са сред хората, които проявяват народностна и социална интелигентност. Интересчийските комбинации на „вечните автори“ рикошират при обикновения учител. Защото когато говорим за слабостите на училището, непременно ги свързваме само с учителя, останалото пропускаме.

Настоявам да престанем да говорим нелепи неща за добрия учител. Този, който възпитава вкус към новото и красивото. Говоря за учителя с будно въображение, който и най-незначителното го прави с открителска наслада. За жизнелюбивите и сърцатите, които никога не биха казали „Не искам да бъда учител“.

(на стр. 2)

Почетните отличия „Неофит Рилски“ и „Грамота с почетния вимпел на Регионалния инспекторат“, с които бях удостоен, аз ги възприемам като заслужени награди за цялостната работа и успехите на учителския и ученическия колективи. За мен това са награди на целия ни екип, а не лично мои.

❖ *Но за да бъдат успехите ни още по-убедителни, не считате ли, че някои специалности и професии в училището ни не отговарят на изискванията на съвременното общество? С какво ще замените, например, специалността Радио и телевизия?*

Наистина развитието на обществото изисква нови специалисти. В тази посока работи екип от учителския колектив, който е подготвил всички необходими документи, касаещи включването в списъка на професиите на нова специалност «Възобновяеми енергийни източници». Надяваме се, че ще успеем да убедим Национална агенция за професионално обучение и образование за необходимостта от такива специалисти и през учебната 2009/2010 година ще осъществим първия прием.

❖ *Тази година е и първата, през която ние, учениците от дванадесети клас, ще полагаме държавни зрелостни изпити по български език и литература и по друг избираем предмет. Какви мисли и чувства нахлуват у Вас, когато чуете думата матура? Вие имахте ли такива изпити?*

Тази учебна година ще остане в историята като първата, която възстановява държавните зрелостни изпити, като условие за получаване на средно образование. Всички ваши учители са се явявали на матура. Аз също държах зрелостен изпит по БЕЛ, а по математика бях освободен поради отличен успех. Преди години думата матура не притесняваше никого, тя бе нещо естествено. Сега не е така.

Лично мен ме притеснява факта, че ви предстои изпит, за който вие, учениците от дванадесети клас, не показвате желание за подготовка и успешно представяне.

❖ *Пътят към матурите през есента бе съпроводен с един, според нас, справедлив протест на учителите. Какво спечелиха и какво загубиха учителите от стачката?*

От стачката учителите спечелиха това, че Министерския съвет започна да говори по-често и да отделя по-голямо внимание на образованието. Учителите спечелиха уважението на обществото, като показаха как трябва да се провеждат протестни действия. Според мен учителите не загубиха от стачните действия.

❖ *Кое смятате за основен проблем в нашата гимназия? Какво решение бихте предложили?*

Материалната база. Да работим по посока спечелване на средства чрез проекти, за да направим приветливи всички помещения в училищната сграда. Но успоредно с това всички ние трябва да отделяме особено внимание на опазване базата. В тази насока очаквам много от Вас – учениците.

❖ *Много дълбоко и сериозно говорим, а животът е колкото сложен, толкова и прост, истински. Истина ли е, че вече имате внук, носещ Вашето име – Константин. Ще стане ли по-добро образованието за него и връстниците му?*

Да, вярно е че през месец ноември 2007 година изживях радостни мигове с явяването на бял свят на внука ми Константин.

Нашето образование и сега все още е добро. Имаме добри учебни програми, учители и ученици, но време е да започне промяна на отношението на обществото към образованието ни, за да може то да се запази и да става все по-добро.

❖ *И накрая, с какво искате да Ви запомним от това интервю? Какво ще пожелаете на учениците, учителите и родителите?*

Всеки от Вас ще запази свой, личен спомен от мен и преподавателите от гимназията. Най-важното за един човек е да остави след себе си стойностни неща и да остане истински човек докрай. Бъдете истински, достойни граждани, трудете се от сърце и ще оставите най-голямото богатство за една нация.

Често пъти това заболяване прегризва „кората“ на семейството, а чрез него се пренася в по-широка обществена среда. Я в автобуса, я в магазина, я на улицата непрекъснато се одумва „взискателният даскал“. Често чуваме скандални претенции, злостни капризи, нехармонична за възрастта суета, а в същото време на младите им клеясват лагерите на мисълта. Защо все още не разберем, че деформирахме схващането си за щастие на младите хора и едва ли смътно се досещаме какво ни чака. Не отричам – илюзия е, че всички преподаватели могат да разшатат приспаните вълнения на гимназистите. Не пропиляваме ли много време и сили за никого ненужни митове? Час по-скоро трябва да изритаме полуживеенето в обучението чрез въвеждането на кариерното развитие и чрез освобождаването на всички учителски места и защитата им на конкурсна основа. И тогава стачката ни за по-добро образование ще има реален смисъл, ще се освободи пътеката на можещите и знаещите, на които трябва да им се плаща като на висококвалифицирани специалисти!

Следователно трябва да създадем училище без фалш, на изключително хуманни отношения. Високо да се цени работата на специалиста и педагога в училище. Да попитаме и себе си, ще попаднем ли в групата на онези преподаватели, които ще оправдаят вярата и ще можем ли да обучаваме и възпитаваме с блясък на живата мисъл?

Това е само начало на една кротка беседа за магията на учителската професия, за тези, които носят дъха на живота. Беседа между хора, които се гледат в очите и не се лъжат... За учителя – с обич, която грее в сърцата на повечето българи.

На моите ученици В памет на Нели Караджова

Свидни мои, короновани с красота
от властта на своята младост!

Вече чувам как звучи в душите Ви

Един толкова чакан и все пак малко тъжен звънец...

Ще си тръгнете. Трепетни, нетърпеливи
като сини птици да дирите сребърни небеса.

Боже мой - подир Вас ще прошепна –
дано Ви научих да вярвате в чудеса,
а по пътя Ви топло да свети Светата Троица
на Надеждата, Вярата и Любовта.

Как ми се иска да запазите на сърцата си
нежната струна...И да виждате само слънцето,
ослепели за златото... Ах, не свиквайте,
умолявам Ви – нито с ласките, нито с грубостта!

С господарите, моля, не свиквайте
и с усмивки престорени не привиквайте.
Нали знаете, глупостта няма страха да победи.

Пазете от жъртата злоба сините си мечти,
защото Хамлет е мъртъв, ала жив е Тартюф;
Антигона беше на Вашата възраст,
когато на смърт я осъди Креон...

Единствен ли Ксеркс урока не проумя?
Затова днес Ви моля със злото не свиквайте!

Помнете смешния идалго Дон Кихот –
той още броди тъжен под звездите...

Не чувате ли молза от копитата на Росинант?
Това е обещание за доброта и благородство,
за нови битки в името на истината и честта

СГРАДИТЕ НА ФОТИНОВОТО УЧИЛИЩЕ

Иван Пейчев – участник в кръглата маса за историята на образованието в Бургас, организирана по инициатива на ПГЕЕ „К.Фотинов“ през април 2007 г.

През 1879-80г.когато първото българско смесено училище в Бургас се разделило на мъжко и девическо основно училище, мъжкото запазва старата сграда “дъсчената постройка на пл.” Св.Св.Кирил и Методий”, а девическото училище се пренася в частно здание – старата къща на хубавите сгради в града, но в летописната книга е описана като неподходяща. Няма данни, кога е строена, но около 1895 г. тя е разрушена и на нейно място е построена нова, по-модерна сграда, която също се използва от Девическото училище.

Новата къща на д-р Куцодимитрис е включена в групата сгради на улиците “Лермонтов” и “Фотинов”. Има застроена площ около 155 кв.м. с напълно квадратна форма. Разположена е в парцел от около 600 кв.м. Върху високия сутерен са изградени два етажа и се е ползвала за жилище, училище и общежитие.

Проектирана в духа на модерния по това време в Европа неокласицизъм. Това се открива във формите и детайлите използвани на фасадата. Те са решени симетрично, като в ос е главния вход, бароковото стълбище, редуване на прозорците, фронтона над балкона.

Функционалният и комуникационен възел е стълбищният салон, който сменя посоката на централното осово влизане през преоразмереното входно антре, някога заделено с остъклен джамлък от салона. Във всеки етаж има по пет стаи, три от които са свързани със салона, а две – с входното антре. Под двуетажното навито стълбище е връзката със санитарния възел. Над външното бароково двустранно стълбище е балконът, който е свързан с “Г”-образния салон на втория етаж. Конструкцията на сграда е масивна с външни зидове, дебели 50 см.

През 1882-1983г. със средства на общината бива построена първата солидна училищна постройка срещу сегашната църква “Св.Св. Кирил и Методий”. Училището било два входа, на два етажа, всеки по осем стаи, театрален салон и стаи за пансион за външни ученици и ученички. Девическото училище се е помещавало на горния етаж, а мъжкото – на първия етаж.

През 1889г. изгаря това хубаво училище и бива унищожен дотогавашния архив и пособията, с които училищата са разполагали. Тогава била наета частната къща на гражданката София Чамурова на ъгала на ул.”Фотинов” и ул.”Богориди” в близост до днешния Археологически музей. Училищното настоятелство отделило 550 лева за пособия: карти, глобус, книги, които се съхранявали в един шкаф. През 1888-1889г.Девическото училище се помещава в част от къща на Коста Фурнаджията / около сегашната църква “Св.Св.Кирил и Методий”./ Сградата е била недостатъчна и нехигиенична. Първи клас е учил в салона, а за учителите нямало учителска стая.

През 1889-90г. Девическото училище е настанено в новата училищна сграда на ОУ“Отец Паисий”. Сградата е била построена със средства на общината, а държавата опуснала само 5000 лева.

През 1892-93г. девическото училище се пренася от сградата на ОУ “Отец Паисий” и наема частна къща неизвестно къде.

През 1900-1901г. училището се помещава в друга частна къща на Агатон Месемврията, преценена като “крайно неподходяща” за училищна сграда. Окръжната училищна инспекция плаща за нея 1000 лева наем.

През 1901-1902г. девическото училище става общинско и се помещава отначало в горния етаж на Фотиновото здание на бул. “Богориди” / в долния етаж се е помещавало основното училище/, но тъй като броят на учениците нараства, то се пренася в частна сграда на гръцкия поданик Зворона до сегашния Икономически техникум, двуетажна паянтова постройка от четири стаи, в които се събират едва по 20-25 ученици. За кабинет служила малка стая дълга 2м. и широка 1.5м.

Сградата на Девическата гимназия “Фотинов” е разположена от южната страна на бул.”Богориди” в парцел от около 1750 кв.м. и има застроена площ от около 450 кв.м. за всеки един от двата етажа. Тя е построена след доклад на училищния инспектор и по решение на Министерството на народното просвещение, взето през 1894. Проектът е разработен от архитекта Херман Майер, който работил след Освобождението в София, проектирал предимно банки в Пловдив и Русе, Варна. Швейцарец по народност, той работи в България в периода от 1878 до 1895 година. Архитект Майер е съдържан представител на нео стиловете – фасадите на сградата оформя спокойно в неоренесансови форми.

През 1906-1907г. четири паралелки учат в новопостроената сграда на д-р Куцодимитрис, три паралелки в училището Цар Крум, а през 1908-1909 в къщата на Куцодимитрис и зданието на Бракалов – на ул. Славянска.

През 1911-12г. училището използва къщата на Куцодимитрис сградата на бул.”Богориди” и до нейното пълното освобождаване от основното училище.

От 1913-1914 учебна година училището с обособяването на самостоятелна гимназия, училището се е помещавало в сградите – Фотинов, Куцодимитрис и старата Банка /Поща/ срещу църквата “Преображение Господне”.

През този период Фотиновото училище, отчасти или напълно, е било заемано за болница до края на войните за лекуване на български или чужди войници. След примирието училището е било използвано за болница, в която са се лекували италиански войници. Окончателно училището се освобождава на 1 октомври 1919г.

(на стр. 3)

От 1920-1921г. зданието на гимназията става държавно, а учебните занятия се водят, освен в него, и в частната къща на Куцодимитрис.

В периода 1920 – 1923 г. Училището се е помещавало в двете сгради: Държавното-„Константин Фотинов“ на ул. ”Богориди” и частната къща на Куцодимитрис.

След 20-те години на 20 век

За сгради на гимназията служат същите сгради както и в предходния период /държавно училище „К.Фотинов“ на ул.Богориди и частната къща на Куцодимитрис на ул. Фотинова/.

Към 1936-1937г. има втори клон на училището на ул. Антим 1 – сграда крайно неподходяща за учебни занятия. Неподходящите и не хигиенични сгради, както и недостатъчния брой стаи предизвикват недоволството на учителския колектив, който изпраща няколко протестни рапорта до МНП. Във връзка в тях в Бургас пристига министъра на просвещението д-р Николаев, които обещава да издейства построяването на нова сграда. Основите на такава са били положени през 1941-1942г., но строежът е бил изоставен по време на войната. Едва след войната се подновява строежът и училището влиза в своя сграда - на ул. „Христо Ботев”.

През 1942-1943г. за нуждите на училището е било издействана сградата на ОУ „П.Р.Славейков“ на ул.„Републиканска“. По този начин учебните занятия се водят на две смени в две сгради: в училище „Славейков“ – 16 стаи и „Фотинов“ – 18 стаи. С това се внася известно облекчение в работата. След 1943 г. занятията се водят в сградата на Мъжката гимназия, Фотиновата сграда на ул. Богориди и Славейковото училище.

Към 1944г. Мъжката гимназия е използвана за болница и учебните занятия се водят нередовно. За известно време се използва и Морското казино, а също така и казината “Македония” и “България” (днешните ресторанти “Златна котва” и “Одеса”.

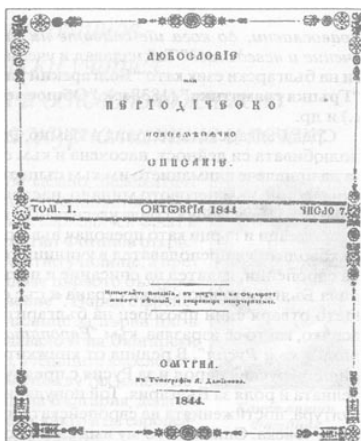
През учебната 1955 – 1956 г. училището има 36 паралелки, които се разпределят по следния начин: начален курс – 12, среден курс – 8, горен курс – 16.

Занятията през първия срок се водят в сградата на Мъжката гимназия – тогава Първо средно училище на три смени, като последната смяна продължава до 20.30 ч. Това се налага поради липса на сграда и нарастване броя на учениците.

През следващата година гимназията се премества в сегашната си сграда, което позволява да се учи на 2 смени. Създават се и се обзавеждат кабинети по физика, химия, естествени науки, история, география, математика, рисуване и пеене.

ПО СТЪПКИТЕ НА КОНСТАНТИН ФОТИНОВ

Силвена Мъглова 12.б клас

Списание „Любословие“
(Смирна, днес Измир), 1844-1845 г.

Константин Георгиев Фотинов е възрожденски, книжовник, просветител и преводач. Роден е в град Самоков около 1790г..

Първоначално учи в местното килийно училище, а след това продължава образованието си в Пловдив и в Кидония, Мала Азия при големия гръцки хуманист Теофинос Каирис. От 1828 г. става учител и се занимава усилено и с книжовна дейност. В същата година създава в град Смирна (днес Измир) частно смесено елино-българско училище, в което за пръв път в българските земи въвежда Бел-Ланкастърската метода. В училищната програма включва български, гръцки и френски език.

Редактор и издател е на първото българско списание „Любословие“, излизало в Смирна от 1844 г. до 1846 г. Чрез него той си поставя за задача да съдейства за укрепване на националното съзнание на българския народ и да повдигне неговото самочувствие чрез примери от родната му история. Списанието има енциклопедичен характер. В него са поместени статии по история, български език, география, медицина, религия, морал и др. То е богато илюстрирано. Със своето разнообразно съдържание то изиграва немалка роля за развитието на българското образование в средата на XIX в.

Във връзка с нуждите на преподавателите Фотинов издава и някои учебни помагала, като „Гръцка граматика“ (1838 г.), „Български разговорник“ (1845 г.), превежда от гръцки „Общо землеописание“ и др. С цялата си дейност Константин Фотинов оставя трайни следи в културния и просветен живот на българите през средата на XIX в.

Умира на 29 ноември 1858

Още нещо за проблемите на възпитанието

Г. Язаджиев – педагогически съветник

В единния образователен процес възпитанието винаги е заемало важно място.

В условията на прехода към демократичното общество, в стремежа за освобождаване от прекалената идеологизация се отиде в другата крайност – занемаряване на възпитателната дейност. Допусна се господство на обучаващата дейност в училищния процес на образование за сметка на възпитателната.

Резултатите от последните изследвания в тази област показват, че голяма част от учителите свеждат образователната дейност до обучаващата, т.е. те не преживяват себе си като възпитатели. По този повод

Йохан Хербарт пише :”... не разбирам възпитанието без обучение, така както и не признавам никакво обучение, което не възпитава.” Това ще рече, че не може да се образова човекът, ако не се формират в единство и неговите чувства, и неговите мисли, т.е. ако не се възпитава и обучава едновременно.

В същото време децата живеят и се развиват в условията на неблагоприятна социална и икономическа криза, която породила обществени и личностни конфликти, материални трудности, духовно отчуждение и стресови ситуации. Сред учениците се задълбочиха явления като безделие, бездуховност, пилеене на време, ниска култура на заниманията, бягство в света на приключенията, отпадане от училище, по-малко четене на книги и др. Не са за подценяване и особеностите на юношеската възраст.

Съвкупността от биологичните събития : начало на половото съзряване; интересът към собственото тяло; стремежът към интимност с другия пол отбелязват приключване на детството и настъпването на зрелостта.

Квалификациите на тази възраст са с негативен оттенък : рискова, конфликтна, проблемна, опасна и т.н.

Конфликтите с родителите са неизбежни. Проявяват се и социалните отклонения, като детско-юношеската престъпност, наркоманиите, ранната бременност, влиянието на религиозните секти и други.

Психоаналитиците считат, че това са закономерни психологически отклонения, които ако ги няма сега ще следва неблагоприятно развитие в зрялата възраст.

Злоупотребата с алкохол и с психоактивни вещества, която е с голяма обществена опасност, е доста разпространена сред подрастващите.

Според съвременните изследвания увеличеният брой на наркоманите е обусловен от редица социални и семейни фактори, като доминираща роля имат семейните: безразличието на много родители към възпитанието на техните деца; семейните конфликти и лошите домашни взаимоотношения, както и отрицателното влияние на най-близкото социално обкръжение / в това число и на приятелския кръг/; лошите условия на живот и липсата на перспектива; личностни фактори, включително психическа неудовлетвореност и емоционална лабилност.

Дълбоката материална и нравствена разруха създаде благоприятни условия за развитие и на агресивността. Тя се проявява като физическо насилие, но често се изявява чрез жестоки игри, груб хумор, иронии, подигравки или презрение.

Факторите, които обуславят агресивното поведение са многообразни и многоаспектни, но основен сред тях отново е семейството.

Наблюденията в тази област показват, че децата с агресивна тенденция в поведението са били или жертва на психически и физически тормоз, или свидетели на такива действия.

По естествените закони на развитието децата копират поведението на възрастните. Известно е значението на примера и на подражанието.

Особено негативно е влиянието и на някои телевизионни предавания, чрез излъчваните сцени на грабежи, убийства – не само в новините и във филмите за големите, но и в “детските” емисии.

Всичко това по пътя на внушението и подражанието, поражда агресивност, непокорност, склонност към неморални и криминални действия.

Какво е противодействието на административното ръководство и на учителската колегия към тези явления и какви са резултатите?

През последните няколко години се завишиха изискванията към организацията и провеждането на учебно-възпитателния процес с оглед на неговото подобряване и ефективност.

Специално внимание бе отделено за подобряване на извънкласната и извънучилищна дейност с учениците. Затова изключително благоприятно се отразиха мероприятията за честването на 40-годишния юбилей на ПГЕЕ “ К. Фотинов”, в които участваха голяма част от учениците. Утвърди се система за резултатно педагогическо въздействие върху учениците с простъпки, с неизвинени отсъствия и слаби оценки, която включва участието на класния ръководител, педагогическия съветник, директора и родителя. Принос към целия този процес имат и избраните ученически съвети, чиято работа показва, че учениците започват да се справят със задълженията си в училище, като се включват в планирането и организацията на извънкласните и извънучилищни мероприятия, а ролята на педагозите е само консултативна и подпомагаща. По този начин се доказва старата мъдрост: “ Гласувай доверие на човек и той ще се постарее да бъде достоен за него.”

Всичко това и редица други дейности доведоха до намаляване броя на негативните явления сред учениците, като лошо поведение в час, голям брой неизвинени отсъствия, поведение уронващо авторитета и достойнството на учителя, агресивност и други. Отпаднаха прояви като употреба на психотропни вещества, рекет, етническа нетърпимост, кражби и други. В гимназията вече е наложен сравнително добър ред и дисциплина, което е предпоставка тя все повече да се утвърждава като привлекателно и

